

3. Іващенко Г. А. Структура організаційно-економічних факторів формування конкурентоспроможності підприємства / Г.А. Іващенко // Економіка: проблеми теорії : зб. наук. праць. – Дніпропетровськ : ДНУ–2014. – Вип. 185.– С. 30–36.

4. Казачков І.О. Сучасні підходи до проведення економічної діагностики підприємства / І.О. Казачков, О.О. Ткаченко // Вісник Запорізької державної інженерної академії. – 2015. №11. – С. 148-153.

5. Яцковий Д.В. Сучасні методики оцінки конкурентоспроможності підприємства / Д.В. Яцковий // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2013. Вип.4. – С. 183-188.

УДК 338.436.33.635

РОЗВИТОК ЗЕРНОВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ

Завгородній А.С., студент, Кулакова С.Ю., к.е.н., доцент кафедри економіки підприємства та управління персоналом, Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка

Агропромисловий комплекс – складова частина економіки, що поєднує в собі виробництво сільськогосподарської продукції, її сільськогосподарську переробку, матеріально-технічне обслуговування села. Він об'єднує галузі, що виготовляють засоби виробництва та обслуговування комплексу, а також галузі зі збереження, перероблення та реалізації сільськогосподарської продукції. [1]

В АПК входять три великі сфери галузей. Перша сфера АПК – тракторне і сільськогосподарське машинобудування; машинобудування для харчової промисловості; агрохімія (виробництво мінеральних добрив і мікробіологічна промисловість); комбікормова промисловість; система матеріально-технічного обслуговування сільського господарства; меліоративне і сільське будівництво [1]. Друга сфера – рослинництво, тваринництво, рибальство. Третя сфера АПК – харчова промисловість; холодильне, складське, спеціалізоване

транспортне господарство; торговельні й інші підприємства й організації, що займаються доведенням кінцевого продукту до споживача, включаючи оптові ринки, роздрібну торгівлю і суспільне харчування. До кожної сфери варто також віднести відповідні галузі науки і підготовку кадрів.

Агропромисловий комплекс – багатогалузева виробнича система, в якій певна галузь виконує свою специфічну функцію. [1]

Зернова галузь є базою та джерелом сталого розвитку більшості галузей агропромислового комплексу та основою аграрного експорту. Природно-кліматичні умови та родючі землі України сприяють вирощуванню всіх зернових культур і дозволяють отримувати високоякісне продовольче зерно, в обсягах, достатніх для забезпечення внутрішніх потреб і формування експортного потенціалу. Разом з тим, подальший розвиток галузі вимагає ґрунтовної економічної оцінки, перегляду цілого ряду позицій щодо техніко-технологічних, організаційно-економічних та ринкових умов функціонування всього комплексу. Під впливом соціально-економічних і техніко-технологічних факторів зернове виробництво в Україні протягом ХХ ст. набуло різновекторного розвитку. Відбулися великі зрушення у структурі посівних площ, їх регіональному розміщенні, урожайності, валових зборах, якісному складі зерна. У міру розвитку науково-технічного прогресу та інтенсифікації виробництва в Україні швидкими темпами почали розширюватись площі технічних культур, зокрема цукрових буряків, соняшнику, льону-довгунцю, а також кормових культур, що призвело до значного скорочення посівів зернових культур при істотному підвищенні їх урожайності [2].

Переваги у розвитку виробництва зерна озимої пшениці перед іншими зерновими зумовлюється рядом факторів. Зокрема, пшениця займає одне з перших місць серед продовольчих культур у світі, має економічні й організаційно-технологічні переваги перед ярими зерновими, і є більш врожайною культурою.

Останніми роками у зерновому господарстві України намітилася тенденція до нарощування обсягів виробництва, що дало Україні змогу

повернутися на світовий ринок зернових у ролі одного з потужних виробників та експортерів зернових культур [2].

Одним із основних напрямків, завдяки якому реально підвищується ефективність діяльності сільськогосподарських господарств в зерновій галузі, є впровадження заходів, що сприяють підвищенню якості зерна, а це можливо за умови дотримання новітніх технологій вирощування зернових культур та запровадження загального державного контролю за якістю зерна та продуктів його переробки, встановлення системного моніторингу його ринку.

Для забезпечення конкурентоспроможності виробництва зерна необхідно здійснювати комплекси організаційно-економічних заходів на мікрорівнях рівнях: управлінський, виробничий, маркетинговий. На управлінському рівні – це забезпечення оптимальних обсягів виробництва зерна та його собівартості; виробничому – відповідності якості зерна встановленим стандартам та вимогам споживачів; маркетинговому – вивчення ринкової кон'юнктури та забезпечення реалізації виробленого зерна за максимальними цінами. Визначено, що перспективними у цьому відношенні є забезпечення розвитку селекції та оригінального й елітного насінництва, використання ресурсоощадних технологій, формування органічного виробництва зернових [3].

В умовах здійснення процесів глобалізації та інтеграції державне регулювання галузі зерновиробництва суттєво впливає на стан та динаміку основних категорій конкуренції та конкурентоспроможності, їх чинників – попиту, пропозиції, кон'юнктури. Тому для ефективного та конкурентоспроможного ведення зернового виробництва важливим є:

- застосування різноманітних методів і важелів управління процесами реорганізації;
- здійснення реструктуризації і сегментації виробництва;
- інвестування фінансових, матеріально-технічних ресурсів у галузь;
- кооперування й інтегрування фінансових та матеріально-технічних зусиль як по горизонталі, так і по вертикалі.

З вищезазначеного можна зробити висновок, що Україна має всі можливості, як географічні так і кліматичні, для розвитку зерновиробництва. Кліматичні умови є сприятливими для вирощування різних зернових культур а поступовий розвиток виробництва допомагає мінімізувати витрати та збільшити виробництво.

Список використаних джерел

1. Економіка АПК / ред.: В. В. Снітинський. – Л., 2000. – 234 с. – (Вісн. Львів. держ. аграр. ун-ту; № 7(1)).
2. Волошин Р. Методологія дослідження конкурентоспроможності зерна / Р. Волошин // Галицький економічний вісник. – 2009. – № 1. – С. 174–180
3. Музиченко А.О. Шляхи підвищення конкурентоспроможності зерновиробництва в Україні [Електронний ресурс] // Ефективна економіка. – 2014. – № 2. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2736>

УДК 338.43

СІМЕЙНІ ФЕРМЕРСЬКІ ГОСПОДАРСТВА В УКРАЇНІ: ПОТЕНЦІАЛ СТАНОВЛЕННЯ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

*Осадчук І. В., к.с.-г.н., доцент, Боліла С.Ю., к.с.-г.н., доцент,
ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет»*

Сімейне фермерство досить розповсюджене в світі явище. В кожній країні воно має особливі відмінні риси. Глобалізаційні процеси змушують Україну розвивати сімейне фермерство. Однак, в нашій державі до березня 2016 року навіть саме поняття «сімейне фермерське господарство» (далі – сімейне ФГ) не було узаконено. Громадяни України отримали право створювати сімейні ФГ лише з 01.05.2016 року [1]. Саме цим і обумовлено вибір теми дослідження.

Йде вже третє десятиліття відтоді, коли в Україні почали діяти фермерські господарства (далі – ФГ) як юридичні особи і на сьогодні - це переважаюча організаційно-правова форма господарювання на селі, адже за даними Держстату України, на 1 листопада 2016 року кількість діючих ФГ